

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 22-A DUPĂ RUSALII
(Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

SF. SFINȚIȚI MC. ACHEPSIMA,
IOSIF ȘI AITALA;
AȘEZAREA MOAȘTELOR
SF. MARE MC. GHÉORGHE
ÎN LIDA

Iată omul și faptele lui

Si precum Dumnezeu, alungând pe Adam din rai, l-a sălășluit în fața raiului, ca neconținută vedere a acestuia să-i înnoiască pătimirea, făcându-l să simtă mai adânc ce bunătăți pierduse, așa l-a sălășluit și pe bogat în fața lui Lazăr, ca să vadă de ce bunătăți s-a lipsit. „Ți-am trimis”, zice, „la poartă pe săracul Lazăr, ca să-ți fie dascăl al faptei bune și prilej să arăți iubirea ta de oameni: ai trecut cu vederea câștigul, nu ai voit să folosești după cuviință prilejul de mântuire. Să-ți fie acum Lazăr temei de mai mare chin și pedeapsă”.

Dintru acestea învățăm că toți cei obijduiți și nedreptățiți de noi vor sta atunci înaintea-ne. Lazăr nici măcar nu fusese nedreptățit de bogat - că bogatul nu-i luase avutul lui, ci nu-i dădea dintr-ale sale. Iar dacă cel ce nu a dat dintr-ale sale are pârâș pe cel pe care nu l-a miluit, cel care a răpit cele străine ce iertare va dobândi, de vreme ce din toate părțile îl vor împresura cei nedreptățiți de dânsul? Că nu e trebuință acolo de martori, nici de pârâși, nici de dovezi: ci înseși lucrurile, așa cum le-am făcut, se vor arăta înaintea ochilor noștri, „Iată omul”, se va zice, „și faptele lui!” ❖

Sf. Ioan Gură de Aur

BOGATUL NEMILOSTIV ȘI SĂRACUL LAZĂR

Început de noiembrie, nu departe de începutul iernii, o vreme a bilanțului în care pe lângă bogățiile materiale – preocuparea de căpătâi pentru mulți dintre noi – biserica ne aduce aminte că suntem trecători pe aici ca și bogatul nemilostiv din Evanghelia care s-a citit astăzi.

Ce pildă cutremurătoare ne-a rostit Mântuitorul, o pildă care te pune pe gânduri și te face să îți pui multe întrebări, o pildă cutremurătoare prin conținut, prin sentințe și prin destine. Totul în această Evanghelia gravitează în jurul faptelor bune, căci faptele bune sunt criteriile la judecata lui Dumnezeu.

Evanghelia rostită astăzi de Mântuitorul este o fereastră deschisă în lumea de dincolo. Nici un întemeietor de mari religii nu ne-a vorbit așa de clar despre lumea de dincolo precum a făcut-o Mântuitorul Iisus Hristos. O Evanghelia care ne vorbește despre rai și iad, despre Dumnezeu ca judecător și despre destinul nostru de după moarte. Hristos ne arată că sufletele vor pași în lumea de dincolo, a veșniciei, judecate fiind după felul în care și-au trăit viața aici, pe pământ. Ne spune Evanghelia că după ce bogatul a trăit în porfiră și vison, veselindu-se în mod deosebit cu toți prietenii săi, a murit și a fost îngropat. A murit și săracul Lazăr, la poarta lui unde zăcuse o viață întreagă, bolnav și plin de bube, neluat în seamă de nimeni, doar de Dumnezeu. Bogatul era un zgârcit, necredincios, mândru, disprețuitor, iar săracul Lazăr era smerit, tăcut, fără să judece pe cineva, fiind credincios și având convingerea că

Dumnezeu nu l-a părăsit. Evanghelia spune că după moarte a fost dus în sânul lui Avraam, în raiul desfătării lui Dumnezeu, în comuniune cu sfinții, luându-și plata pentru alesele sale virtuți. Cât despre bogat, mă și cutremur să vă spun că se chinuia în văpaie, în iad, pentru simplul fapt că în viață nu a fost om cu sufletul curat și cu dragoste față de semenul său.

Această Evanghelia a provocat multe discuții în cugetul unor oameni lipsiți de minte și de preocupări duhovnicești. Au luptat pe toate căile să scoată definitiv din școală Evanghelia aceasta pentru că viața lor nu era conformă cu învățătura Mântuitorului.

Pe scurt, Evanghelia ne spune că și noi vom avea parte de judecata lui Dumnezeu și că după faptele noastre vom fi rânduiți acolo unde ne pregătim loc încă de aici, căci îndrăznesc să vă spun că viața noastră veșnică începe ca și împărăția lui Dumnezeu încă de aici. Din faptele noastre putem descifra dacă suntem vrednici de rai sau dacă ne vom chinui în văpaie. Să facă Dumnezeu ca să avem și noi parte de sânul lui Avraam, în care vom ajunge dacă vom fi smeriți, răbdători, credincioși. ❖

Părintele Dinu Pompiliu

SOBORUL SF. ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL ȘI AL TUTUROR PUTERILOR CEREȘTI

Este o sărbătoare dedicată îngerilor, a cărei nume complet este „Soborul mai-marilor Arhistrategi (căpetenii) Mihail și Gavriil și a tuturor Puterilor cerești celor fără de trupuri”. În data de 8 noiembrie prăznuim deci toate cetele îngerești.

adică luare aminte, o cugetare, o glăsuire, o unire; „căci împreună și cu un glas slăvesc pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime.” (din Viețile Sfinților pe luna noiembrie).

În ierarhia cerească, arhanghelii sunt numai o ceată. Sunt de fapt trei triade, adică trei grupuri de câte trei. Cea mai de sus triadă este cea a serafimilor, heruvimilor și tronurilor cerești; a doua este a stăpâniilor, domniilor și puterilor; mai jos, începătoriile, arhanghelii și îngerii. Cei de sus, triada din apropierea Sfintei Treimi, în iconografie sunt înfățișați fără trup omenesc. Serafimii și heruvimii sunt înfățișați cu șase aripi, heruvimii și cu ochi mulți, iar tronurile, ca niște cercuri ca de foc, cu aripi, plini de lumină și de văpaie (semnul dragostei), care slujesc lui Dumnezeu. Ceilalți, arhanghelii și îngerii, toți, când s-au arătat în istoria neamului omenesc, totdeauna au purtat trup omenesc. Așa apar și Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil.

În primele secole, cultul îngerilor a fost un subiect destul de controversat, pentru că, de pildă gnosticii aveau un cult exagerat pentru aceștia, considerându-i intermediari obligatorii între Dumnezeu și oameni. Păgânii confundau divinitățile locale cu îngerii. Iar la evrei, secta esenienilor refuza închinarea directă la Dumnezeu, rugându-se îngerilor. De aceea Sf. Apostol Pavel le va spune colosenilor: „Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut și îngâmfându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească.” (Col. 2, 18)

În Biserica Ortodoxă, cultul sfinților îngeri s-a dezvoltat armonios și prezintă mai multe forme de exprimare: invocarea puterii lor în rugăciuni, consacrarea unei zile pe săptămână (luni), slujbe speciale (Acatiste, Canoane), rugăciuni și imne, biserici închinare lor și sărbători rânduite în cinstea lor. ❖

Așezarea moaștelor Sf. Mare Mucenic Gheorghe în Lida

Sărbătoarea se ține de cincisprezece secole, la origine fiind o prăznuire a Sf. Arhanghel Mihail, se pare sfințirea unei biserici din Constantinopol cu hramul Sf. Arhanghel Mihail. Mai apoi sfera sărbătorii a fost lărgită, cinstindu-se și Sf. Arhanghel Gavriil. În final, sărbătoarea a devenit o zi de prăznuire a tuturor cetelor îngerești.

Sf. Arhanghel Mihail este unul dintre cei care i-au vestit lui Lot pierirea Sodomei și Gomorei. I s-a arătat lui Iacov când fugea de mânia fratelui său Isav și a vrăjitorului Valaam, care voia să blesteme poporul Israel. Tot el este cel care a venit și l-a întărit pe Iosua, fiul lui Navi, înainte de începerea cuceririi Canaanului.

Sf. Arhanghel Gavriil este binevestitorul Nașterii Domnului și al celui mai important proroc: Sfântul Ioan Botezătorul. El i-a tâlcuit prorocului Daniel viziunile; a vestit nașterea Fecioarei Maria, a hrănit-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Sfânta Sfintelor și a prăvălit piatra de la ușa mormântului Mântuitorului și a șezut deasupra ei.

Tradiția ne spune cum Sf. Arhanghel Mihail a pus capăt revoltei îngerilor răi. Când Satana a căzut împreună cu cei care l-au urmat în răzvrătirea lui, Sf. Arhanghel Mihail ar fi spus: „Să luăm aminte! ...la ce au pățimit cei ce erau împreună cu noi zidiți și cum se împărțeau cu noi din dumnezeiasca lumină. Să luăm aminte cum, îndată, din lumină s-au prefăcut în întuneric pentru mândria lor și din înălțime au fost aruncați jos, în adânc.” Îndată, toate cetele îngerești au început să cânte cântare de laudă Sfintei Treimi. Această conglăsuire a sfinților îngeri s-a numit sobor îngereșc,

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe s-a născut în Capadocia, într-o familie creștină, și a trăit în timpul domniei împăratului Dioclețian. S-a înrolat în armata romană și, parcurgând ierarhia militară, Sf. Gheorghe s-a făcut remarcat prin faptele de arme. Deși Dioclețian emite în anul 303 un decret împotriva creștinilor, Sf. Gheorghe alege să-și mărturisească public credința creștină. Împăratul dă ordin ca sfântul să fie întemnițat și supus torturii pentru a-și renega credința. Loviri cu sulița, lepezile de piatră așezate pe piept, trasul

pe roată, groapa cu var, încălțăminteia cu cuie, băutura otrăvită, bătaia cu vâna de bou și toate celelalte torturi nu reușesc însă să-l facă să renunțe la credința sa.

Martorii suferințelor Sf. Gheorghe, uimiți de puterea sa de a rezista la durere, au renunțat la credința în zeități păgâne, îmbrățișând creștinismul. O dovadă a sfințeniei sale o reprezintă o minune săvârșită de Sf. Gheorghe în timpul întemnițării sale. Atingând trupul unui deținut mort din celula sa, acesta a înviat, convingându-l astfel chiar pe împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, să se creștineze. Sf. Gheorghe respinge oferta împăratului de a-i acorda înalte onoruri în schimbul renunțării la creștinism, iar Dioclețian ordonă decapitarea Sf. Gheorghe.

Robul său, luând trupul Sfântului, îl duce în Palestina, unde îl îngroapă cu mare cinste și evlavie.

În vremea marelui împărat Constantin, cei care-l iubeau pe Mucenicul Gheorghe au zidit o biserică frumoasă în Lida. Ridicând sfântul său trup l-au adus în biserică. Iar sfințirea bisericii s-a făcut pe 3 noiembrie. Toți cei care se închină cu credință Sfântului primesc nenumărate daruri, iar în fiecare an la 3 noiembrie se prăznuiește aducerea moaștelor Sf. Mucenic Gheorghe. ❖

SFÂNTUL IERARH NECTARIE DE LA EGHINA

Sfântul Nectarie din Eghina
s-a născut
la 1 octombrie 1846
în Silivria, Tracia.
A fost episcop de Pentapole,
director al școlii teologice
Rizarios și ctitorul
mănăstirii de maici
„Sfânta Treime”
din insula Eghina.

Anastasiu pe numele său de botez s-a născut într-o familie săracă, dar foarte evlavioasă. Părinții săi se numeau Dimos și Maria Kephala. La vârsta de 14 ani a plecat la Constantinopol ca să lucreze și să învețe carte. Studiază teologia și scrierile Sfinților Părinți și începe să-L descopere pe Hristos în inima sa prin rugăciune, citirea cărților sfinte și cugetarea la cele dumnezeiești.

În 1866, la vârsta de 20 de ani, Sf. Nectarie pleacă în insula Chios ca să predea ca învățător. Chemat de Hristos în viața monahală, intră în obștea mănăstirii Nea Moni, fiind călugărit la 7 noiembrie 1876, sub numele de Lazăr. Un an mai târziu devine diacon. Mai târziu, la tunderea în marele și îngerescul chip al schimniciei, va primi numele de Nectarie, pe care l-a purtat toată viața.

În anul 1885, după terminarea facultății de teologie din Atena, Sf. Nectarie este luat de patriarhul Sofronie ca ucenic la Alexandria. Este hirotonit preot și apoi, în 1889, mitropolit de Pentapole, o veche eparhie ortodoxă din Libia superioară. Slujește ca secretar al Patriarhiei și ca predicator la biserica Sf. Nicolae din capitala Egiptului, devenind un iscusit slujitor și povățuitor de suflete.

Începe să fie invidiat de ceilalți ierarhi și slujitori ai Patriarhiei Alexandriei, aceștia vorbindu-l de rău către patriarh, cum că dorește să-i ia locul. La 3 mai 1890, în urma unei ordonanțe date de patriarhul Sofronie, este eliberat din cinstea arhierescă în care se afla, permițându-i-se să slujească mai departe în biserica Sf. Nicolae. După o lună însă, la 11 iunie 1890, părintele Nectarie primește de la patriarh o scrisoare prin care i se cere să părăsească Egiptul. Cerându-și iertare de la toți, cu toate că nu greșise nimănui cu nimic, dovedind o adâncă smerenie, sfântul se supune dând slavă lui Dumnezeu.

Se retrage la Atena în luna august a anului 1890, sărac, defăimat de ai săi și nebăgat în seamă, având toată nădejdea numai în Dumnezeu și în rugăciunile

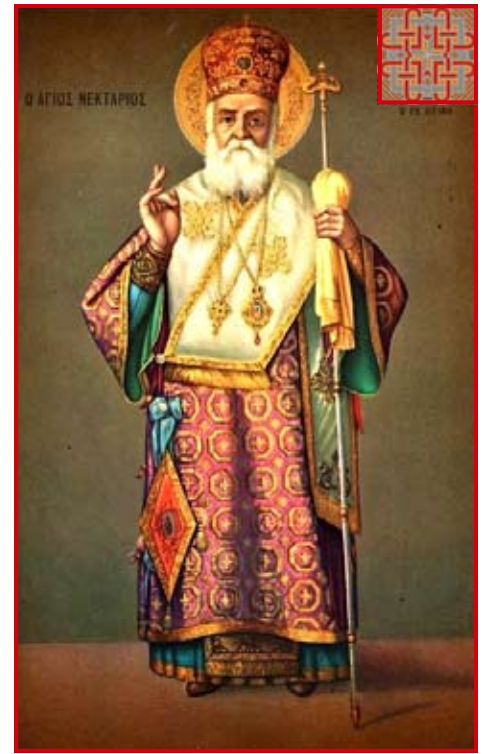
Maicii Domnului. Singur, disprețuit, în mari lipsuri materiale, se va dedica treptat activității de predicator, profesor și mai apoi director al unei școli teologice. Reușește să formeze duhovnicește mulți tineri iubitori de Hristos, pe care îi hrănește cu cuvintele Sfintei Evanghelii și cu scrierile Sfinților Părinți. De asemenea face slujbe misionare în parohiile din jurul Atenei.

În 1904, la cererea mai multor călugărițe, fondează mănăstirea „Sfânta Treime” din insula Eghina, rânduiind aici viață desăvârșită de obște, după tradiția Sfinților Părinți. Se retrage definitiv aici în decembrie 1908, la vârsta de 62 de ani, când își dă demisia din postul de director al școlii teologice.

Pentru viața sa înaltă, Dumnezeu l-a învrednicit de harul Duhului Sfânt. Pentru aceasta, mulți bolnavi și săraci aleargă la biserica mănăstirii din Eghina și cer ajutorul lui. Mai ales după primul război mondial, numeroși săraci și bolnavi, lipsiți de orice ajutor, vin la el ca la părintele lor sufletesc. Sf. Nectarie dă poruncă maicilor din mănăstirea sa să împartă la cei lipsiți toate alimentele, și le îndeamnă să nu-și facă griji pentru ele, căci Dumnezeu, prin mila Sa, îi hrănește pe toți. Iar cei bolnavi se vindeau cu rugăciunile fericitului Nectarie, căci se învrednicise de darul facerii de minuni.

Într-o vară, fiind mare secetă în insula Eghina, cu rugăciunile Sf. Nectarie a venit ploaie din belșug și au rodit țarinile, încât toți s-au îndestulat de hrană. De aceea, toți cinsteau pe Sf. Nectarie ca pe un păstor și vas ales al Duhului Sfânt și urmau întru toate cuvântul lui. Sf. Nectarie era foarte smerit și blând și nu căuta cinste de la nimeni. În timpul liber lucra la grădina mănăstirii, îmbrăcat într-o haină simplă, încât toți se foloseau de tăcerea și smerenia lui.

Pe lângă multele sale ocupații duhovnicești, Sf. Nectarie a scris și a redactat mai multe scrieri teologice de morală și de istorie a Bisericii, intrând astfel în tradiția Sfinților Părinți din

patria sa, împotriva influențelor occidentale care asaltau țările ortodoxe.

Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelerinaj cu icoana Maicii Domnului în insula Eghina, Sf. Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvindu-se, a fost dus la un spital din Atena. El a răbdat cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață.

Moare de cancer la 8 noiembrie 1920, după o suferință de un an și jumătate. Este înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava, care mai târziu îi pictează prima icoană.

După mai bine de douăzeci de ani, trupul său s-a aflat în mormânt întreg și nestruciat, răspândind bună mireasmă. La 3 septembrie 1953, sfintele sale moaște sunt scoase din mormânt și așezate în biserica mănăstirii din Eghina, pentru cinstire și binecuvântare. Iar în anul 1961, Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaștele sale, l-au declarat sfânt, cu zi de prăznuire la 9 noiembrie, devenind astfel cel mai venerat Sfânt din această binecuvântată țară ortodoxă.

Credincioșii se închină la moaștele Sf. Nectarie și la mormântul său, dar și în toate bisericile din lume la care părțile din sfintele sale moaște au fost dăruite. Mii de minuni face acesta zilnic, căci prietenii lui Dumnezeu, sfinții, nu încetează să dăruiască ce au primit și ei în dar: sfințenie și har lucrător. Iar noi ne apropiem de ei în rugăciune și în închinarea cu evlavie la icoana și moaștele lor, străduindu-ne însă să trăim viața bineplăcută lui Dumnezeu, după poruncile Sale. ❖

„SĂ TE DEPĂȘEȘTI PRIN CREDINȚĂ ȘI SĂ TE DĂRUIEȘTI PRIN IUBIRE”

S-au împlinit pe 29 octombrie 2019 zece ani de la mutarea în „brațele Domnului” a celui care a fost Părintele bucuriei – duhovnicul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, arhimandritul Teofil Părăian. Pentru cei care l-au cunoscut la mănăstire sau în zecile de conferințe ce le-a ținut în țară și străinătate de-a lungul vremii, rămâne o întâlnire unică cu un călugăr care cu adevărat l-a cunoscut pe Dumnezeu, căci, în ciuda faptului că era nevăzător, era o persoană plină de lumină, de bucurie creștină și de speranță.

La 3 martie 1929, în satul Topârcea, din apropierea Sibiului se naștea Ioan Părăian, primul din cei patru copii ai unei familii de țărani. Din fragedă pruncie rămâne fără vedere, zărind o vreme puțină lumină, cu timpul pierzându-și total vederea.

Urmează cursurile unor școli de nevăzători la Cluj și la Timișoara între anii 1935 și 1943. Apoi în 1943 intră la liceul teoretic „C. D. Loga” (pentru văzători) din Timișoara, pe care îl absolvă în anul 1948. În această perioadă îl cunoaște pe Părintele Arsenie Boca, de la care deprinde practica Rugăciunii lui Iisus. Tânărul Ioan dorește să se călugărească, dar părintele Arsenie îl îndeamnă să intre la Facultatea de Teologie. Așa se face că între anii 1948 și 1953 va urma cursurile Institutului Teologic din Sibiu.

La 1 aprilie 1953 intră în obștea Mănăstirii Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus, județul Brașov, al cărei viețuitor rămâne până la sfârșitul vieții. La 15 august 1953 este tuns în monahism, primind numele de Teofil (gr. – iubitor de Dumnezeu).

Exact șapte ani mai târziu, la 15 august 1960, este hirotonit diacon de către mitropolitul Nicolae (Bălan) al Ardealului. Iar la 13 mai 1983 este hirotonit preot de mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului. În anul 1986 este hirotesit protosinghel, iar în anul 1988 este hirotesit arhimandrit.

Din anul 1992 până în anul 2009 ține conferințe în țară și în străinătate (Germania, Franța, Spania, Grecia).

Scrie, de asemenea, multe cărți după anul 1989.

Este chemat la Domnul la vârsta de 80 de ani. Pleacă în veșnicie în dimineața zilei de 29 octombrie 2009, la Spitalul Militar din Cluj-Napoca, după o suferință de câteva luni, timp în care a fost internat la mai multe spitale din București, Deva, Brașov și Cluj-Napoca.

Un program de viață duhovnicească

Părintele Teofil spunea: „Viața duhovnicească nu se așteaptă, ci se realizează. Cine împlinește programul acesta poate să

împlinească și alte lucruri, pentru că viața duhovnicească nu se cuprinde în aceste cinci puncte de program.”

❖ Să mergi la biserică în zilele de duminică și sărbătoare.

❖ Să începi și să termini ziua cu Dumnezeu: rugăciunea de dimineață și de seară și rugăciunea de la vremea mesei.

❖ Să citești în fiecare zi două capitole din Noul Testament.

❖ Să-ți păzești mintea prin rugăciunea de toată vremea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

❖ Să postești, în zilele de post de peste săptămână și atunci când este rânduit de Biserică, în cele patru posturi mari de peste an.

Scara Părintelui Teofil

Părintele Teofil propunea o „scară a fericirii”, în cinci trepte, după cinci termeni (și nume, în același timp) grecești: 1. teopist; 2. teodul; 3. teognost; 4. teofil; 5. macarie.

1. Cineva care vrea să fie fericit trebuie să fie credincios (**TEOPIST**).

2. Cine are credință în Dumnezeu se silește să îplinească voia lui Dumnezeu și devine rob al lui Dumnezeu (**TEODUL**).

3. Pe măsura împlinirii poruncilor lui Dumnezeu omul devine cunoscător de Dumnezeu (**TEOGNOST**).

4. Și cine cunoaște pe Dumnezeu acela îl iubește pe Dumnezeu (**TEOFIL**).

5. Iar cine-i iubitor de Dumnezeu sigur e fericit (**MACARIE**).

Câteva cuvinte duhovnicești

❖ Măsura credinței e măsura vieții.

❖ Să te depășești prin credință și să te dăruiești prin iubire.

❖ Dumnezeu ne zâmbește și noi trebuie să-I zâmbim lui Dumnezeu și oamenilor.

❖ Mănăstirea este tinda raiului, casa lui Dumnezeu, poarta cerului, locul împlinirii, cerul cel de pe pământ și locul fericirii unde se arată iubirea lui Dumnezeu.

❖ Mai întâi datoria și apoi bucuria.

❖ Ce faci te face.

❖ Sunt un duhovnic mare pentru cei care mă ascultă, mic pentru cei care nu mă ascultă și de nimic pentru cei care mă ocolesc.

❖ Gândiți frumos ca să trăiți frumos și să fiți fericiti.

❖ Dacă vrei să-ți faci rânduială în viață, trebuie să-ți faci mai întâi rânduială în minte.

❖ Să avem inimă de părinte, inimă de frate și inimă de prieten.

❖ Pace celor ce vin, bucurie celor ce rămân, binecuvântare celor ce pleacă!

Descoperiți-l sau redescoperiți-l pe Părintele Teofil Părăian. În cuvinte simple, pline de miez, primești călăuzire în viața duhovnicească. Și ajungi astfel la bucuria credinței. Simplă, adâncă, puternică. ❖

Să ne amintim de părintele Constantin Tomescu

Pe 30 octombrie 2019 s-au împlinit 5 luni de la trecerea la Domnul a părintelui Constantin Tomescu, cel care din anul 2008 ne-a fost alături tuturor – preoți și mireni. L-am iubit și respectat pentru sinceritate și smerenie, dăruire și dragoste de oameni. Nu știa să spună nu. Era apropiat tuturor, îi cunoștea pe toți, se interesa de ei și le răspundea la orice dorință și cerere.

Dumnezeu să-l ierte și să-l rănduiască între preoții Săi vrednici! Noi nu-l vom uita și-l vom pomeni în toate pomelnicele și rugăciunile noastre, așa cum și dânsul a făcut-o cât a fost lângă noi. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3 - 10 NOIEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 6 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 8 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril și al tuturor cereștilor puteri - Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 9 noiembrie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie, Acatist Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 10 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI